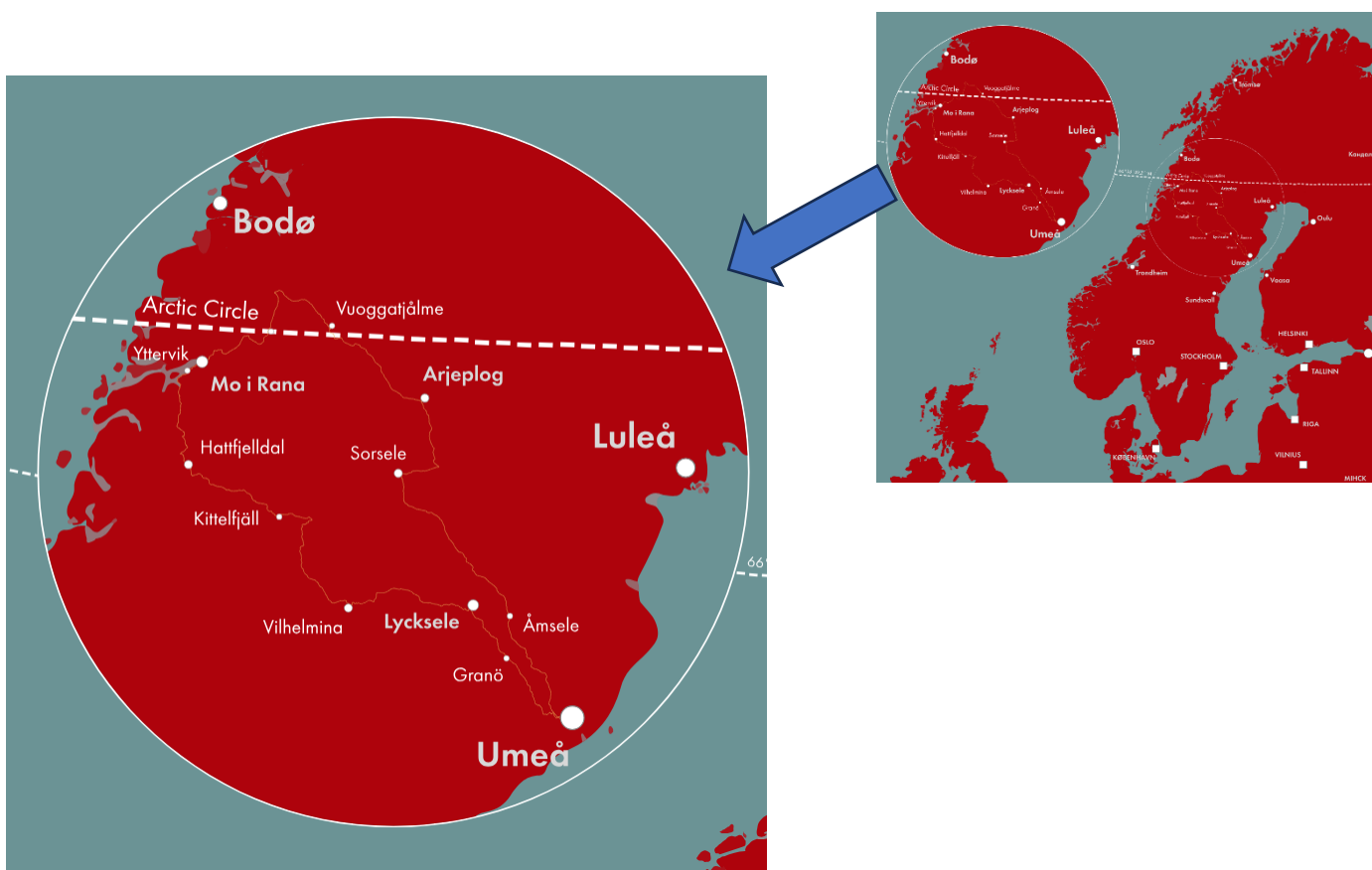

Midnight Sun Randonnée 2024

Som oplevet af Jan Buschardt

Indledning

MSR er en 1200 km brevete, der fra Umeå i Nordøstsvrige går vestpå til Mo i Rana i Norge og derfra tilbage ad en lidt nordligere rute. Undervejs krydser ruten polarcirklen og da breveteen finder sted omkring midsommer, giver det mulighed for at opleve midnatssolen.

Ruten er præget af at den passerer den bjergkæde, der skiller Norge og Sverige. Det giver mange bakker - nogle lange, andre stejle og atter andre lange og stejle. Ikke ideelt terræn for en liggecykel.

For hver ca. 100 km er der et kontrolpunkt, hvor man dels skal have et stempel i sit kontrollkort som bevis på at man har været der, dels kan få noget at spise og de fleste steder også en sengeplads. Ud over kontrolterne må man klare sig selv, hvilket stort set skal forstås bogstaveligt, da kun få steder på ruten er forretninger uden for kontrolpunkterne.

Ud over stemplet skulle vi også checke ind og ud via en hjemmeside, så arrangører og andre kunne følge os. Det virkede forbløffende godt.

Kontrolpunkterne har en åbne og en lukketid - og nogle deltagere erfarede, at lukketiden skal tages bogstaveligt - fx blev en række deltagere smidt ud af Arctic Circle Center da det lukkede, og så stod de midt på et vindomsust fjeld uden mulighed for at få vand eller mad!

Polarcirklen - kontrollen i Arctic Circle Center

Maden på kontrollerne var generelt god, varieret og rigelig – og oftest med et lokalt tilsnit.

Inden start fik vi Kaiserschmarrn - pandekager - med blåbærsyltetøj.

Da ruten krydser polarcirklen og da vi var omkring midsommer, var der midnatssol eller meget kort nat (20-30 minutter) og så lyst hele døgnet, at vi ikke havde brug for forlygterne for at kunne se vejen.

Udstyr

Stig og Trine havde tilbudt at tage min liggecykel med frem og tilbage, hvad der gjorde transporten meget lettere, end hvis jeg skulle have haft den med på flyet.

Trine, Stig og Tom havde min cykel med til Sverige.

Jeg kører med elektroniske gear og normalt holder batteriet mere end 1200 km. På denne brevet holdt det ca. 600 km. Det siger noget om hvor mange gange, jeg har skiftet gear i det bakkede terræn. Da jeg havde ekstra gear-batterier med, var det ikke noget problem at det ene batteri løb tør for strøm.

Jeg havde ikke en eneste punktering, hvilket er et lille mirakel i betragtning af vejret. Og heldigt - for i regnen tænkte jeg et par gange på, at hvis jeg punkterer her, må jeg udgå, for jeg kan på ingen måde skifte slange sådan som jeg ryster af kulde.

Jeg havde mit sædvanlige cykeltøj på: Korte bukser, svedundertrøje, jersey, løse ben, løse ærmer, regnjakke og korte handsker. Der ud over havde jeg lange handsker, refleksvest og skoovertræk med samt er par ny-indkøbte regnbukser. Baseret på vejrudsigten lod jeg vinterjakken blive hjemme og tog den tynde uldsvedtrøje på i stedet for den tykke - det var en fejl. Mit tøj var for tyndt og for koldt - jeg skulle have haft en tykkere jakke på, så jeg bedre kunne holde varmen. Det gik nogenlunde at holde varmen så længe jeg trådte i pedalerne, men ned ad bakke og på kontrollerne blev jeg alt for kold.

Elektronik

Det gik ikke for godt:

Kort efter start var der en anden deltager, der gjorde mig opmærksom på at min baglygte var ustabil. Og rigtigt nok - lyset kom og gik som årstiderne, bare ikke så regelmæssigt. Jeg kunne ikke se at ledningerne sad løst, men efter jeg havde prøvet at skubbe stikkene længere ind virkede baglygten igen. Jeg ved ikke om stikkene sad løst eller om det var regnen, der gav problemer.

På 2. dagen ladede jeg min Garmin GPS op fra en powerbank. Den ladede fint op, men da den brugte af strømmen faldt visningen af batteriniveauet til 31%, hvor det blev stående. Det er en fejl jeg har oplevet før og som betyder, at jeg ikke ved hvornår gps'en løber tør og efterlader mig uden at vide hvad vej jeg skal. Jeg genstartede gps'en, hvilket tager rigtig lang tid, fordi den efter at have uploadet mit spor til skyen, genindlæser mit spor med statistik. Meget mystisk at det er nødvendigt og meget irriterende at skulle vente på at kunne starte banen op igen.

3 gange mistede gps'en forbindelsen til satellitterne og nægtede at finde dem igen, så jeg igen måtte genstarte gps'en. Første gang var efter jeg havde holdt et hvil i Mo i Rana - da jeg fortsatte var satellitforbindelsen væk. Anden gang var efter et stop på kontrollen i Arjeplog. Tredje gang var efter et kort stop for at tage regnbukser på, da et tordennejr var tæt på. Da jeg fortsatte var forbindelsen væk. Jeg troede det var pga. skydækket og den kraftige regn - og da mit spor nu så ud til at stoppe midt ude på landevejen, var jeg bange for at Joan, min bedre halvdel, der fulgte mig via Garmin Liv Track, ville tro jeg var faldet om. Så jeg ville sende en besked på mobilen, men den viste et festfyrværkeri af skærmbilleder - for hver gang en af de store regndråber ramte skærmen, startede en ny app op!

Mens gps'en ikke virkede, lavede jeg turens eneste fejlnavigation, da jeg missede et drej og kørte 500 m for langt.

Jeg har en fjernbetjening til gps'en, så jeg kan skifte skærmbilleder uden at give slip på styret. Den holdt også op med at virke i halvanden dag, hvorefter den igen virkede. Jeg har ingen anelse om hvorfor.

Jeg kører med Garmin wattpedaler, der får strøm fra et par batterier. Halvvejs gennem breveten løb batterierne tør, så pedalerne ikke længere registrerede mine watt. Det er ikke noget jeg kan klandre pedalerne for, da batterierne har holdt strøm så længe som forventet. Jeg kunne have taget ekstra batterier med, men jeg ville alligevel ikke stå i regnen og åbne pedalerne for at skifte batteri.

Jeg havde et GoPro kamera monteret på mit styr, så jeg kunne filme deltagere og udsigter. Det fungerede fint den første dag, men allerede på første dagen løb batteriet tør, selv om jeg ikke havde filmet ret meget. Jeg havde ekstra batterier med, så det var ikke noget stort problem, men nok et forvarsel om noget værre. På anden dagen begyndte kameraet at lukke ned efter et halvt minuts optagelser selv om det er indstillet til at optage i 15 minutter. Endnu et forvarsel. Kort efter meddelte kameraet at SD-kortet var fuldt og umiddelbart derefter at der ikke var noget SD-kort i kameraet! Jeg kunne ikke længere se mine optagelser og kameraet har slettet alle mine optagelser!

Efter den første dag var den elektroniske forskifter temmelig modvillig, når jeg ville skifte fra lille til stor klinge. Nogen gange skiftede den ikke, andre gange skiftede den først op og så ned igen med det samme! I regnen og tusmørket var jeg i tvivl om det var mine øjne, der spillede mig et puds, men efter jeg er kommet hjem, kan jeg konstatere, at forskifteren stadig opfører sig mærkeligt. Normalt betyder det ikke så meget, ikke at kunne komme op på dem store klinge, men på ca. 80 km nedad i plaskende, sjaskende regn, havde jeg svært ved at holde varmen, når jeg ikke kunne træde i pedalerne.

For at fuldende mine elektroniske oplevelser, var min barbermaskine gået i stykker, da jeg kom tilbage til hotellet - men det har ikke noget med breveten at gøre.

Vi fik en pastaret, der kunne spises i de bløde stole

Jeg sov i 'sovesalen' på en fin luftmadras, mens andre foretrak de bløde stole

Krop

Jeg fik mine sædvanlige smerter i knæene, når det gik for hårdt op ad bakke - og det gjorde det tit. Jeg var af og trække cyklen på en række stigninger, der var for hårde.

Når hænderne får så meget vand som de gjorde, bliver huden mindre slidstærk og jeg endte med ømme fingre af at holde om styret(!).

Mine fødder begyndte at sove - og gør det stadig - noget, der ofte sker, når jeg cykler i længere tid med våde fødder.

Jeg fik et par mindre alvorlige siddesår på førstedagen. Det plejer ikke at ske og jeg har ingen anelse om hvorfor det skete denne gang - mon det var regnen?

Og som altid på lange breveter endte jeg med at sidde skævt på cyklen - dog ikke så udtalt som det nogen gange er.

Dyreliv

Vi var blevet stillet i udsigt, at der var chance for at se alt muligt dyreliv – jeg så dog kun:

- 4-5 kaniner, der løb forvildet rundt på vejen,
- 1 stor ren den første dag, der stod og kiggede forundret på os
- En lille flok på 7-8 rensdyr, der stod på vejen midt om 'natten' på tredjedagen
- Et par bjørne – men af den magiske slags, der forvandler sig til sten, hvis man kigger længe nok på dem.

På kontrollen (hotellet) i Arjeplog var der en imponerende udstilling af vilde dyr

Vejret

Vi fik lidt af det hele på nær sne, men regnen er det, der står tilbage i erindringen. Afhængig af hvilken app, man konsulterede, viste vejrudsigten inden start, at vi ville få temperaturer mellem 7-8 gr. og 25 gr., hvilket kom til at passe meget godt. Vejrudsigten viste også at vi ville få lidt regn, men ikke voldsomt meget – og

Anden kontrol - Lycksele

med de lovede temperaturer så det ikke slemt ud. Vejrudsigten holdt sådan nogenlunde – temperaturerne passede og regnen passede, bortset fra at jeg fik mere end dobbelt så meget, som lovet. Det blev en væsentligt koldere oplevelse end jeg havde forudset, da regnen var kraftig, jeg var gennemblødt og mit tynde tøj ikke kunne holde kulden ude.

Allerede på vej fra hotellet i Umeå til starten fik jeg en forsmag på hvad, der ville komme, så jeg var gennemblødt inden vi startede. Heldigvis blev jeg nogenlunde tør inden starten.

På vej ind mod Kittelfjäll, 370 km, var jeg blevet dejlig tør, men en halv time før kontrollen blev jeg overrasket af et voldsomt regnvejr, så jeg ikke nåede at få regnjakke eller skoovertæk på. Jeg var gennemblødt og rystende af kulde ved ankomsten til kontrollen. Jeg havde tænkt mig at sove der, men var så kold, at jeg ikke havde nogen anden mulighed end at fortsætte for at få varmen. Jeg tog mine nyindkøbte regnbukser på - det reddede mig, for de holdt blæsten ude og mig varm.

Dette gentog sig ind mod kontrollen i Vuoggatjålme, 754 km, hvor jeg de sidste par timer kørte i øsende, gennemblødende, frysende regn. Føj, hvor var jeg våd ved ankomsten til kontrollen. Jeg havde planlagt at sove der, men jeg kunne kun få en seng med et (sikkert tyndt) tæppe, så med udsigten til at ligge rystende under et tæppe, besluttede jeg at fortsætte, så jeg

kunne få varmen. Heldigvis holdt det op med at regne, da jeg kørte videre.

På vej ud af kontrollen i Arjeplog (859 km) fik jeg at vide at vejrudsigten lovede tordenvejr. Og sandt nok, himlen var kulsort og truende, men længe kørte jeg i tørvejr efter regnen - så længe, at jeg troede jeg ville kunne køre i tørvejr hele vejen til Sorsele (949 km). Men nej, det begyndte at lyne og tordne og regnen stod ned. Selv om jeg fik regntøjet på inden regnen startede, var jeg igen gennemblødt og frysende, da jeg ankom til kontrollen.

På tredjedagen blev regnen suppleret af et kraftigt tordenvejr. Heldigvis holdt lynene sig 5-6 km borte, da der ikke var nogen steder, man kunne stille sig i ly, bortset fra under træerne – og der ved alle, at man ikke skal stå i tordenvejr. Så jeg cyklede videre i håb om at tordenvejret ville drive bort.

Det skal retfærdigvis siges, at der var andre, der fik mere regn end mig, men der var deltagere, der ikke fik mere end et par dråber – og det var både deltagere, der kom i mål før og efter mig – så det afhang meget af hvor heldig man var med vejret.

Oplevelser

Det er en helt særlig oplevelse at cykle når det ikke bliver mørkt i løbet af natten. For mig betød det, at jeg ikke blev nær så søvnig, som jeg normalt bliver i løbet af natten – det var ikke et problem for mig, at fortsætte de par gange, hvor jeg ikke ville sove fordi jeg var for våd og kold. De lokale holder sig til deres normale døgnrytme, så om 'natten' kører man i dagslys helt uden anden trafik.

Alle hjælperne ved kontrollerne var venlige og imødekommende – de nød tydeligvis at stemple og udlevere forplejning, og ville mere end gerne have en sludder om hvordan det er at cykle så langt.

Jeg cyklede en del alene, men ind i mellem fulgtes jeg med nogen så vi kunne få os en hyggelig sludder.

Der var to hemmelige kontroller – begge med smagsprøver på den lokale mad. Første hemmelige kontrol var i Risträsk mellem Lycksele og Vilhelmina, efter 194 km, hvor to lokale svenskere stemplede vores kontrolkort og bød på nogle lækre madder med elgkød. Virkeligt godt!

Den anden hemmelige kontrol lå mellem Sorsele og Åmsele efter 1023 km ved en elv. Her havde kontrollanterne tændt op på bålpladsen ved deres shelter nede ved bredden, så de kunne riste pølser og servere brød til. Der er en af de bedste pølser, jeg har smagt – jeg ærgrer mig stadig over at jeg ikke bad om en til!

Lisa og Richard fra USA, som jeg mødte flere gange undervejs. Her ved den anden hemmelige kontrol.

Jeg sov 4 gange undervejs. Første gang var i Vilhelmina, efter 240 km. Det var ikke en del af min plan at sove så tidligt på breveten, men jeg kunne mærke, at jeg var ved at blive svimmel af træthed. På kontrollen fik jeg noget at spise og gik så ned i 'sovesalen' – et rum, der var indrettet med fine senge og sengetøj, hvor jeg ville powernappe i 20 minutter. Jeg vågnede efter præcis en time...

Anden overnatning var i Hattfjelldal, efter 468 km. Her blev jeg mødt af hotel-fatter, der sad ude ved at bål og nød aftenen. Efter jeg havde nydt noget af hotel-fatters hjemmelavede fiskesuppe (uhmm!), viste han mig ned i diskoteket(?), hvor der lå deltagere overalt – på borde, på stole og på gulvet. Heldigvis var der en ledig plads på en sofa (!), hvor jeg fik 2½ times søvn. Ikke meget, men nok til at jeg var frisk igen.

Tredje overnatning var i en hytte på campingpladsen i Mo i Rana (efter 564 km), hvor jeg igen lå i en time.

Sidste overnatning var i Åmsele (efter 1.107 km), hvor jeg sov i 2 timer i en hytte med 5 andre. Jeg sov så godt, at jeg ikke lagde mærke til at andre deltagere forlod hytten og atter andre ankom, men alligevel kunne jeg kun sove i kort tid.

Helt særligt i min erindring står kontrollen i Sorsele River Hotel (efter 949 km), hvor jeg ankom efter at have kørt i torden og øsregn – gennemvåd, kold og sulten. Der var en del uro med deltagere, der ankom og andre, der tog videre, så jeg fik ikke rigtigt fat i hvad der blev sagt om en sauna. Jeg tænkte, at lige så dejligt det ville være at blive varmet igennem i en sauna, lige så ulækkert ville det være at skulle trække i det våde og kolde tøj igen, så jeg besluttede mig til ikke at benytte saunaen. Lige til der var en, der fortalte, at han næsten var blevet tør, da han var inde i saunaen med sit tøj. Jeg satte mig ind i saunaen med mit tøj på – så blev jeg varm og halvtør i løbet af et kvarters tid og behøvede ikke at trække i klamt tøj bagefter.

Amsele - sidste kontrol

Tilbageblik

Allerede ankomsten til mål kom de første spørgsmål: "Var det en god oplevelse?". Jeg måtte svare "Det må jeg lige tænke over". For på den ene side var det en velarrangeret brevet, naturen storslået, udsigterne flotte og selskabet med de andre deltagere godt. Men på den anden side, var det vådt, koldt og hårdt. Så jeg tænker stadig...